

wannemb poig, peat, kui minna olle uinunu, sugguwõssa pä nink wannemb ollema nink kiki selle ommatsid armun ja ütteussen wallitsema nink koon hoitma; teije peate ühhendetus jäma kui ütstõist armastaja welle nink sõsara, peate eggaitte hädä aial tõine tõist toetama nink arwitama. Teije kif, minno armsa latse, peate omma wannembat welle armastama nink temma sõnna kuulma; sest minna ussu nink loda, et temma henda teije wasta kui ütš ussutaw welli, heldemelelik arwitaja nink essalik sõbber saap piddama. Rule, Jakob, mul om rõõm nink mele hä sinno ellokäügist nink õnnista sinno; sest sinna armastat nink pelgat Jummalat nink kät temma tede pääl. Sinna ollet omme wannambille iks armo nink sõnakuulmist näütnu, ollet ussutaw nink heldemelelinne abbikaas nink essa nink mõistlik, holesik tallo-perremees; koggodus om nüüd jo kumme ajastaiga sinno kätte kohto-ammetit usknu nink minna olle rõmoga sinno õigusseteggemist tähhele pandnu nink sinno püüdmit, lisotuid arwitada. Latse kuliwa essa Abrami sõnnu waiklikkust nink aupakja kombega; ent Jakobi silmist josiwa pissara põski möda alla; temma naine, kel waikenne ajastajalinne poig Abram kae pool olli, jais waiklikkust iken omma mehhe olla nõal; temma kolm poiga nink kaks tüttart olliwa essa nink emma ümbre kokkutänu nink neid ümbre-wõtnu. Sis üttel Jo-

sep, se tõine poig: ja, essa Abram! meije tahame omma welle Jakobit kui omma pääd nink wannembat armun nink sõnakuulmisen auwustada, kui Jummal sinno meije seast om ärra-wõtnu nink temma peap meije sean sinno assemele astma. Ent Jakob lammes essa ette põlwise mahha nink üttel: õnnista minno, essa Abram, et mulle jõudo nink kindmat meelt saas, omma elloaig Jummalat kāske nink sinno opusse perra tetta. Ent Abram pand omma kae omma poja Jakobi pä päle nink üttel: Jēsand õnnistago sinno nink olgo sulle armotik!

Päle se känd henda Abram omme laste pole nink üttel: kuis jõwä minna Jummalat käl tennata nink kitta kige se heldusse nink hallestusse eest, mes temma mulle om näütnu; temma om minnule hä terwusse man kõrge wannausse igga nätta andnu; Temma om minno omman peljun nink armun piddanu, om minno hoost nink kätööb õnnistanu nink minno wannausse wimatse päiwini minno laste nink laste-latsi armastussaga õtse kui ümbrepiirnu; temma annap mulle sedda õnne, se lotussaga kōddo minna, et minno latse armun, ütteussen nink Jummalat-peljun sawa ellama nink sāratselle ello-käügile ka minno laste-latsi sawa kaswatama. Armsa, armsa latse, ärge heljuge ussutawussen mitte, enge jäge sesissen kindmas! Ärge laske henda mitte hukutada, kui ne pettetu nink ärrasõggendetu, ke omme